

dr hab. inż. Piotr Kwiatkiewicz prof. UAM
WNPiD Zakład Studiów nad Bezpieczeństwem

Chomęcice, dnia 2.04.2021 r.

SEKCJA DS. NAUKI

23. 04. 2021

W P Ł Y N Ę Ł O

RECENZJA

dorobku naukowego dr. inż. Jana Pilżysa

**przygotowana w związku ze wszczętą procedurą ubiegania się o stopień
naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie
nauk o polityce i administracji**

Na treść niniejszej recenzji złożyły się wnioski wynikające z oceny wskazanego przez
Habilitanta osiągnięcia oraz nadesłanej dokumentacji, a w szczególności przedłożonego
autoreferatu, wykazu publikacji, uczestnictwa w prowadzonych poszukiwaniach badawczych,
a także działalności organizacyjnej oraz popularyzującej naukę.

I. Sylwetka kandydata

Habilitant w 1980 roku ukończył wyższą Szkołę Wojsk Obrony Przeciwlotniczej
w Koszalinie, uzyskując tytuł zawodowy inżyniera. Edukację uzupełnił w Wyższej Szkole
Inżynierskiej w Koszalinie, którą ukończył w 1995 roku jako magister wychowania

technicznego, broniąc pracy *Polskie konstrukcje pojazdów bojowych do 1939 roku* promowanej przez prof. ndzw. dr. hab. Bogusława Polaka. W 2001 roku w Wojskowym Instytucie Historycznym Akademii Obrony Narodowej otrzymał tytuł doktora nauk humanistycznych w specjalności historia na podstawie pracy *Wyższa Szkoła Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie w 1967–1997* także napisanej pod kierunkiem prof. ndzw. dr. hab. Bogusława Polaka. W 2016 roku ubiegał się bez powodzenia o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

Od czasu ukończenia studiów wyższych, tj. od 1980 roku do 2003 roku Habilitant był żołnierzem w czynnej służbie zawodowo związanym z Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie, gdzie wykonywał obowiązki: dowódcy plutonu, dowódcy kompanii, instruktora, starszego instruktora, wykładowcy i starszego wykładowcy. W latach 2002–2004 pracował w koszalińskiej Bałtyckiej Wyższej Szkole Humanistycznej, a od 2002 roku związany jest z Uniwersytetem Szczecińskim. Ponadto w latach 2007–2008 związany był z Wyższą Szkołą Integracji Europejskiej w Szczecinie, a od 2010 do 2014 roku z Wyższą Szkołą Pedagogiczną TWP w Warszawie, Wydział Zamiejscowy w Człuchowie.

II. Ocena osiągnięcia naukowego będącego podstawą wniosku o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego

Wskazany przez dr. inż. Jana Pilżysa osiągnięciem naukowym, stanowiącym podstawę do ubiegania się o tytuł naukowy doktora habilitowanego, o którym mowa w artykule 2019 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, jest książka Habilitanta pt. *Obrona cywilna w Polsce. Współczesność i perspektywy*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2019, ss. 339.

Tytuł pracy stanowiącej podstawę postępowania nie jest w pełni zgodny z zawartością merytoryczną książki. Powiązanie z nim przekazu dwóch pierwszych rozdziałów jest stosunkowo czytelne, lecz nie stanowi *conditio sine qua non* przedstawienia tego zagadnienia. Gdyby tekst stanowił podstawę postępowania awansowego w dziedzinie nauk

o bezpieczeństwie, bądź istniejącej do 2018 roku obronności, wówczas należałoby uznać go za nieodzowny. W zaistniałych okolicznościach traci wagę argumentu. W odniesieniu do obszernych fragmentów trudno wręcz oprzeć się wrażeniu, jakoby stanowiły część zupełnie innej pozycji, bądź też pierwotnego zamysłu niniejszej książki, od którego autor ostatecznie odstąpił. Pozostawienie ich w przyjętej ostatecznie koncepcji pracy służy przede wszystkim powiększeniu objętości książki, która w swej zasadniczej części, bez aneksów i spisów, liczy około 280 stron. Brak spójności ideowej między nimi a kolejnymi rozdziałami jest wyraźny. Także związek tytułu z *naukami o polityce i administracji*, czyli dziedziną, w której dr inż. Jan Pilżys pretenduje do nadania mu stopnia doktora habilitowanego, nie jest oczywisty. Nie tworzą go też recenzenci wydawniczy, których wykształcenie i zainteresowania naukowe nie są jej bliskie.

Dr inż. Jan Pilżys ma niewątpliwie świadomość przynależności swoich dotychczasowych poszukiwań naukowych – zgodnie z aktualnie obowiązującą nomenklaturą – do dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Znajduje to swoje odzwierciedlenie w nakreślonej powyżej sylwetce Habilitanta w nadmienionym postępowaniu awansowym w 2016 roku. Widoczne jest to również niemal w każdym akapicie wstępu omawianej pozycji, a także w samej jej strukturze. Habilitant już na etapie wskazania źródeł inspiracji, które skłoniły go do podjęcia tematu, utożsamia obronę cywilną z ochroną ludności i infrastruktury krytycznej przed zagrożeniami (str. 7). Postrzega ją jako element systemu bezpieczeństwa narodowego, a zinstytucjonalizowanemu jej bytowi, do którego nominuje Obronę Cywilną Kraju, przypisuje wiodącą rolę w sytuacji wystąpienia zagrożenia militarnego. W naznaczonym kontekście przestaje mieć znaczenie, czy jest to interpretacja zasadna. Sformułowanie to i towarzysząca mu narracja samoistnie komponuje się w szablon właściwy dla dziedziny obronności.

Rozdział pierwszy, *Bezpieczeństwo a obronność państwa*, przynajmniej w swoich zasadniczych zrębach powstał przed rokiem 2018, czego dowodzi przytaczana literatura i daty aktualizacji internetowych. Konstrukcja wywodu mogłaby posłużyć za uzasadnienie nieprzypisywania jej do dziedziny bezpieczeństwa, tylko do obronności, gdyby po opublikowaniu *Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych* nie utraciła ona samodzielności. Wybrane obszary dociekań związane z politykami publicznymi, zgodnie z ich rzeczywistymi właściwościami stały się częścią poszukiwań prowadzonych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji, inne natomiast – ze względu na zakres problematyki – stały się częścią badań prowadzonych w ramach dziedziny nauk o bezpieczeństwie. Podział nie jest precyzyjny, a przynależność do jednej czy drugiej dyscypliny wynika z percepcji

badawczej, co finalnie odnajduje swoje odbicie w podejściu metodologicznym i prowadzonej narracji.

Dr inż. Jan Pilżys skłonny jest postrzegać politykę obronną jako składową bezpieczeństwa narodowego (str. 9). W nadmienionym ujęciu staje się ono *de facto* podmiotem jego dociekań. Przedmiotem badań naukowych pozostaje tytułowa obrona cywilna, definiowana przez autora jako *struktura, występująca na każdym szczeblu administracji publicznej, współtworząca system obrony cywilnej kraju, wspólnie z innymi podmiotami stojącymi na straży ochrony ludności w czasie wojny* (s.16). Za cel obrano *opracowanie modelu obrony cywilnej dla województwa zachodniopomorskiego oraz wypracowanie rozwiązań funkcjonalno-organizacyjnych wykorzystania jej potencjału do realizacji zadań ochrony społeczności lokalnych w czasie wojny*. Jako element poznawczy, będący *de facto* głównym kryterium oceny przedłożonego dzieła, które zgodnie z brzmieniem ustawowym winno być *osiągnięciem naukowym, stanowiącym znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny*, Habilitant wskazał: *analizy przyczyn prowadzenia wojen, charakterystyki broni współczesnej wojny i jej skutków, w tym systemowego ujęcia potencjału państwa do ochrony ludności, zwierząt gospodarskich, infrastruktury krytycznej i środowiska naturalnego*.

Opinię na temat warsztatu metodologicznego dr. inż. Jana Pilżysa poprzedzę uwagą dotyczącą warstwy językowej. Błędna interpunkcja stosowana w zapisach założeń czyni je mało czytelnymi. Może razić także stylistyka narracji, w której nie brak nielogicznych zapisów i sformułowań trącących naiwnością. Habilitant nie miał prawa dopuścić do zaistnienia takiej sytuacji, zwłaszcza publikując w tak renomowanym i zasłużonym dla nauki polskiej wydawnictwie, jakim jest Wydawnictwo Adam Marszałek.

Wskazując podmiot badań, dr inż. Jan Pilżys definiuje obronę cywilną poprzez ujęte w cudzysłów pojęcie *struktura*, czyli w dużym skrócie coś bliżej niedookreślonego. Jest to zabieg niedopuszczalny, który w przypadku badań poświęconych administracji publicznej czyni je mało czytelnymi.

Problem braku precyzji przesłania też wskazany przez Habilitanta cel poznawczy. Terminem, który niesie tu za sobą wieloznaczność, pozostaje *wojna*. Kontekst, w którym jest używany, pozwala utożsamić ją z międzynarodowym konfliktem zbrojnym, lecz sam zapis celów oraz treść książki tego nie precyzują. Deklaracja *analizy przyczyn prowadzenia wojen* rodzi pytanie: jakich wojen? Nie jest jasne, co Habilitant ma na myśli, decydując się na użycie tego desygnatu, zabrakło bowiem dookreślenia, czy jego dociekania obejmują np. wojny informacyjne, czy inne pozamilitarne formy konfliktu. Czy prowadzone poszukiwania naukowe dotyczą też problemów działań obrony cywilnej w przypadku wojen domowych?

Wojna jest zbyt pojemnym terminem, by używać go jako celu badawczego bez jakichkolwiek wyjaśnień, jak będzie on kategoryzowany. Kolejne elementy wskazane jako cel poznawczy zapisane są niegramatycznie, przez co utrudnione zostało odnalezienie efektów wkładu w rozwój nauki o polityce i administracji, jakie niosą podjęte przez Habilitanta wysiłki badawcze – przeze mnie, jako opiniującego, nie zostały one dostrzeżone. Nie odnalazłem relacji między *charakterystyką broni współczesnej wojny i jej skutków* a stanem wiedzy we wskazanej dyscyplinie. Problematyczne jest dla mnie, czy charakterystyka jakiegokolwiek opisanego już zjawiska czy procesu może mieć wymiar poznawczy. W moim przekonaniu w przypadku nauk społecznych nie takiego nie może mieć miejsca. Stąd też moja negatywna ocena podejścia metodologicznego, w którym wytyczono taki cel, który w dodatku nie mieści się w spektrum zainteresowań nauk o polityce i administracji. Nie interpretowałem przy tym w swej ocenie *wojny jako współczesnej broni*, jak mogłoby wynikać z zapisu (str. 16), lecz – mając na uwadze treść rozdziału drugiego – uznałem za właściwe odczytanie go z wykorzystaniem dopełnienia „użycie”: *Charakterystyka (użycia) broni we współczesnej wojnie i jej skutków* bądź *charakterystyka broni we współczesnej wojnie i skutków jej (użycia)*. W ten sposób przekaz staje się bardziej czytelny, choć nadal pozostaje niepoprawny językowo. Dalszy, zapisany po przecinku człon wytyczonego przez Habilitanta celu poznawczego w brzmieniu: *w tym systemowego ujęcia potencjału państwa do ochrony ludności, zwierząt gospodarskich, infrastruktury krytycznej i środowiska naturalnego*, niczego nie zmienia. Związek z dyscypliną nauki o polityce i administracji nadal wydaje się bardzo problematyczny. Nawet jeśli uznać w tym przypadku państwo jako właściwy przedmiot badań, to niekoniecznie w obszarze instytucjonalnych zdolności, jakie posiada ono do ochrony np. wskazanych zwierząt gospodarskich w przypadku wojny – w przyjmowanym przez autora, czego można się tylko domyślić, wymiarze zmagania militarnych.

Nauki o polityce i administracji nie wypełniają też właściwej treści pracy. Rozdział I *Bezpieczeństwo a obronność państwa* podejmuje zgodnie ze swym tytułem problematykę bezpieczeństwa i obronności, kładąc akcenty na zagadnienia niebędące przedmiotem dociekań w nadmienionej dyscyplinie. Ponadto zagadnienie przedstawiono w sposób pozostawiający wiele do życzenia, np. Habilitant, opisując, od czego zależy bezpieczeństwo, cytuje znakomitego M. Sułka, lecz po otwarciu cudzysłowu nie zamyka go. Nie jest jasne, czy cytowany jest kolejny wers, czy też cały akapit. Lektura pierwszego podrozdziału nasuwa poważne wątpliwości, czy dr inż. Jan Pilżys wie, o czym pisze. Gros kategorii związanych z bezpieczeństwem zostaje pominięte, co – zważywszy na dyscyplinę, w której Habilitant ubiega się o nadanie stopnia, nie ma aż tak istotnego znaczenia. Wśród nich znalazła się jednak

kategoria, której deklaratorywnie powinien poświęcić całą uwagę. Dylemat naszych czasów, dotyczący relacji między prawami obywatelskimi oraz swobodami jednostki a ich ograniczeniem związanym z polityką bezpieczeństwa, nie został nawet zauważony przez dr. inż. Jana Pilżysa. Predestynowany wręcz do rozwinięcia tych zagadnień drugi z podrozdziałów: *Oczekiwania społeczeństwa, jego opinie na temat bezpieczeństwa*, ma charakter publicystycznego felietonu i nadmienia o wynikach badania ankietowego, o którym niewiele wiadomo, prócz tego, że miało wymiar lokalny, a wnioski – ogólnopolskie. Kończąca rozdział część *obronność państwa w konstytucji, ustawach i rozporządzeniach* nie zawiera treści mogącej uchodzić za przedmiot poszukiwań nauk o polityce i administracji. Habilitant zmarnował szansę, by przedstawić analizy sceny politycznej i układu sił stojących za rozwiązaniami zapisanymi w aktach normatywnych. Zamiast tego wylicza ustawy i przytacza ich zawartość.

Treść rozdziału drugiego, charakterystyka *Współczesnej wojny i jej broni*, jest pozbawiona elementów właściwych dla spektrum badań nauk o polityce i administracji. Wywód pracy jest pozbawiony właściwości naukowych. Brak jakiegokolwiek aparatu krytycznego, używanie przykładów, które niczego nie obrazują, zwrotów niezgodnych z ich powszechnie uznanym znaczeniem – to jedne z wielu zarzutów, jakie można po lekturze tej części postawić autorowi. Brak poprawności językowej jedynie eksponuje wszelkie braki. Wczytując się w przekaz zgodnie z brzmieniem jego zapisu, można wniesić, jakoby Habilitant nie uznawał niebezpieczeństw militarnych za antropogeniczne i dostrzegał pojawianie się nieistniejących nigdy wcześniej zagrożeń naturalnych etc. Zapewne dr inż. Jan Pilżys miał na myśli coś innego, niż to, co ostatecznie pozostawił w zapisie książkowym.

Rozdział trzeci pozbawiony jest elementów poznawczych. Jest to krótka, trzydziestokilkustronicowa część, opisująca zarys dziejów obrony cywilnej na ziemiach polskich od I wojny światowej do 1989 roku i od 1990 roku. Przekaz odnoszący się do ostatniego przedziału czasowego zawiera charakterystykę poszczególnych aktów prawnych dotyczących przedmiotowego zagadnienia i ich ocenę. Wiele spostrzeżeń jest interesujących i wartych rozwinięcia. Wyraźnie brakuje egzemplifikacji. Niemniej jest to niewątpliwie wartościowa część pracy. Niestety Habilitant często poprzestaje na zdawkowych ocenach, nie zgłębiając problemu, np. *Dla autora pracy wielce niezrozumiale jest przeniesienie obrony cywilnej do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, jednocześnie zachowując ją w systemie obronnym państwa*. Zadaniem dr. inż. Jan Pilżysa było wyjaśnienie, dlaczego tak się stało i jakie były okoliczności towarzyszące tej decyzji. Deklaracja; *nie rozumiem*, bez

podjęcia próby ustalenia źródeł zaistniałego stanu nie jest tym, czego oczekuje się po habilitancie.

Rozdział IV prezentuje propozycje pracowników obrony cywilnej w województwie zachodniopomorskim dotyczące ich możliwości realizacji stawianych przed nimi zadań. Nie jest to część, której można przypisać w pełni naukowy charakter. Habilitant nie zdobył się na krytyczną analizę zebranego materiału, co ma swoje konsekwencje w wynikach poszukiwań.

Rozdział V nie nawiązuje do wcześniejszego wywodu. Zawartość treściowa skoncentrowana została na przybliżeniu i krótkiej charakterystyce wydanych w Polsce po 1989 roku *Strategii bezpieczeństwa*. Dr inż. Jan Pilżys analizuje zwięźle każdy akt i kreśli intencje jego twórców, a zarazem omawia jego słabsze strony. Narracja, jak i same opinie są bardzo wyważone, logicznie spójne i merytorycznie zasadne. Pierwszy podrozdział jakościowo wyróżnia się na tle wcześniej prezentowanych treści. Jest on jednak wyjątkiem, gdyż trzy kolejne nie prezentują się już tak korzystnie. Habilitant wprowadza w nich ideę powołania do życia *urzędu strategicznego menadżera obrony cywilnej*. Nie polemizując z samym zamysłem, trudno wywód Autora dotyczący konieczności wprowadzenia i odpowiedniej obsady takiego stanowiska uznać za wynik badań. W prezentowanej formie nie jest on konsekwencją dociekań, lecz sądem *a priori* Habilitanta, pozbawionym naukowego rodowodu.

Rozdział VI przedstawia *Model struktury obrony cywilnej województw*. Pierwsza jego część zawiera krótki zbiór danych dotyczących województwa zachodniopomorskiego, takich jak: liczba ludności, powierzchnia, liczba miast i wsi. Dalej przytoczono fragment *Strategii bezpieczeństwa narodowego z 2014 roku*, w którym jest mowa o niepodległości i integralności oraz o planach operacyjnych funkcjonowania poszczególnych segmentów państwa w czasie zagrożenia i wojny. Zdaniem Habilitanta nie do końca daje się ona odnieść do województwa zachodniopomorskiego, a *głównym celem obronnym województwa jest zabezpieczenie swojej części kraju przez działalnością przeciwnika...* Jest to bardzo oryginalna interpretacja nadmienionego dokumentu, która może być odbierana jako nieuprawniona. Nie jestem pewien, co dr inż. Jan Pilżys ma na myśli, wspominając *o celu obronnym województwa?* Wydźwięk sformułowania w widniejącym (str. 243) zapisie jest trudny do zaakceptowania. Przywodzi *per analogiam* inspirowaną rozwiązaniami ze schyłkowego okresu Cesarstwa Rzymskiego frankijską koncepcję marchii, w której rządzący na obszarach przygranicznych bronili przed obcymi armiami swego terenu i dostępu w głąb państwa. Nawet jeśli sens przekazu jest odmienny, to trudno go odnaleźć, zgłębiając lekturę. Nie sposób też go opiniować, kierując się kryterium progresu wiedzy właściwym dla zakresu nauk o polityce i administracji. Dotyczy to też drugiego podrozdziału, w którym zamieszczono autorskie koncepcje struktur obrony

cywilnej, zapewniające, zdaniem Autora, możliwie najsprawniejsze jej funkcjonowanie.

Zawartość merytoryczna pozwala przypisać *Obronę cywilną w Polsce. Współczesność i perspektywy* do obszaru problemowo właściwego dziedzinie nauk społecznych. Koncepcja przedstawienia tytułowego zagadnienia, jak i rozkład akcentów czynią ją znakomicie bliższą dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie niż nauk o polityce i administracji. W rezultacie nie dostrzegam jej jakiegokolwiek wkładu w rozwój wiedzy ostatniej z wymienionych dyscyplin, w której to dr inż. Jan Pilżys ubiega się o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego.

3. Pozostały dorobek naukowy

Dorobek Habilitanta, niewchodzący w skład osiągnięć, ilościowo imponuje. Składa się z 15 artykułów w periodykach, 46 rozdziałów w monografiach oraz wydawnictwach pokonferencyjnych, 9 monografii autorskich oraz opracowań podręcznikowych, 5 redakcji monografii zbiorowych oraz publikacji 5 recenzji.

W przypadku czasopism 12 z nich to tytuły krajowe, w tym anglojęzyczne „Zeszyty Akademii Wojsko Lądowych”. Trzy teksty ukazały się w indyjskim wydawnictwie naukowym. Żaden z tekstów, które ukazały się w polskich periodykach, nie podejmuje problematyki właściwej dla nauk o polityce i administracji. Z artykułów opublikowanych poza granicami jedynie tytułowo nawiązuje do niej tekst *Local wars threatening world peace* – jego treść bliższa jest historii wojskowości i refleksji filozoficznej.

Monografie zbiorowe, w których publikował Habilitant, nie należą do tych pozycji, które otaczane są szczególną estymą w środowisku naukowym związanym z naukami o polityce i administracji. Trudno mi ocenić, jak pozycje te plasują się wśród badaczy w innych dyscyplinach, gdyż dorobek dr inż. Jan Pilżysa ma swoje odzwierciedlenie w wielu obszarach badawczych. Przeważają nauki o bezpieczeństwie, lecz nie brak tekstów pedagogicznych, z zakresu historii, zarządzania, ekonomii etc. Nie więcej niż 10% rozdziałów autorstwa Habilitanta w monografiach może zostać warunkowo uznana za właściwe dla dyscypliny nauka o polityce i administracji. Żaden z nich w mojej ocenie nie przyczynia się do poszerzenia stanu wiedzy w przedmiotowym zakresie.

Habilitant jest autorem ośmiu pozycji książkowych, nie wliczając pozycji stanowiącej podstawę wszczęcia procesu habilitacyjnego. Są to:

- *Batalion zmechanizowany w działaniach taktycznych*, Koszalin 2001, ss.153,

- *Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie 1967–1997*, Koszalin 2002, ss.493,
- *Zarządzanie kryzysowe*, Szczecin 2007, ss. 230,
- *Leksykon bezpieczeństwa ekonomicznego*, Szczecin 2011, ss. 205,
- *Planowanie w zarządzaniu kryzysowym*, Szczecin 2012, ss. 197,
- *Departament Piechoty Ministerstwa Spraw Wojskowych w latach 1921–1939*, Szczecin, ss. 534,
- *Wojska obrony przeciwlotniczej w latach 1918–2013. Zasady działań taktycznych*, Szczecin 2014, ss. 364.

Żadna z nich nie mieści się w dyscyplinie nauk o polityce i dziennikarstwa. Nawet deklarowane w autoreferacie *Planowanie w zarządzaniu kryzysowym* jako dotyczące planowania... *na wszystkich szczeblach administracji publicznej* nie obejmuje jej zakresu. Ponadto nie jest to pozycja naukowa, co autor sugeruje już we wstępie, określając swe zadanie jako *przybliżenie czytelnikom elementarnych zadań menadżerów*. Z przyczyn formalnych wstrzymuję się od opiniowania tych pozycji jako niemieszczących się w obszarze powierzonej mi oceny dorobku Habilitanta. Należy jednak jednoznacznie docenić aktywność wydawniczą dr. inż. Jana Pilżysa oraz systematyczność, z jaką pracuje. Zalicza się w niej czynne uczestnictwo w kilkudziesięciu ogólnopolskich i kilku międzynarodowych konferencjach naukowych. Habilitant nie odbył żadnego stażu na uczelniach poza granicami Polski.

4. Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski oraz organizacyjny

Przedstawiony przez Habilitanta dorobek dydaktyczny nie imponuje. Przygotowanie w czasie szesnastoletniej pracy na Wydziale Humanistycznym (obecnie Wydział Nauk Społecznych Uniwersytetu Szczecińskiego) 22 sylabusów, czyli niespełna 1,4 rocznie, i poczytywanie sobie tego faktu za rzecz godną eksponowania może uchodzić, wbrew intencjom autora, za nie najlepsze świadectwo jego pracowitości. Habilitant nie był organizatorem żadnej konferencji naukowej, nie wchodził też w skład ich komitetów.

Konkluzja

Podejmowana przez Habilitanta problematyka znakomicie bliższa jest naukom o bezpieczeństwie, a wcześniej o obronności, niż dyscyplinie nauk o polityce i administracji. Jego doświadczenie zawodowe, zainteresowania naukowe i percepcja badawcza wyraźnie predestynują go do aktywności w pierwszym z nadmienionych obszarów poszukiwań. Temu właśnie obszarowi dorobek twórczy dr. inż. Jana Pilżysa jest zdecydowanie najbliższy. Po gruntowanej analizie przedłożonego mi materiału dokumentującego wysiłki Habilitanta nie znajduję merytorycznego uzasadnienia dla dokonanego wyboru dyscypliny postępowania.

Przedłożone osiągnięcie naukowe nie odpowiada wymogom stawianym badaczom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o polityce i administracji. Nie wnosi wymaganego Ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* w art. 219 ust. 1 pkt 2 znaczącego wkładu w jej rozwój. Pozbawiony go jest także pozostały dorobek naukowy Habilitanta. Tym samym opowiadam się za odmową nadania dr. inż. Janowi Pilżysowi stopnia doktora habilitowanego w obszarze nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

Chomęcice, dnia 4 kwietnia 2021 r.

dr hab. inż. Piotr Kwiatkiewicz, prof. UAM

